

Jacobo Grinberg Zylberbaum

~ Colecție de interviuri ~

TRANSCRIPT VIDEO – PARTEA 1

Primul interviu (00:00 – 15:27)

Al doilea nostru invitat la discuție - Jacobo Grinberg. Mexican născut în 1946, doctor în științe fiziologice de la Universitatea Autonomă din Mexic, profesor de psihologie la aceeași universitate, director executiv/general al Institutului Național pentru Studiul Conștiinței din Mexic și autor a aproape 36 de cărți. Ar trebui să spunem aproape 37, deoarece „Pachita” (NT: „Pachita” lui Jacobo Grinberg se referă la Bárbara Guerrero, o șamană și chirurg psihic mexicană pe care Grinberg a studiat-o pe larg. Era cunoscută pentru efectuarea a ceea ce păreau a fi operații miraculoase folosind doar mâinile și un cuțit ruginit, adesea creând organe din aer subțire și plasându-le în corpul pacientului), o carte despre șamanismul mexican, este pe cale să fie publicată. Avem coperta chiar aici. Jacobo Grinberg a fost aici, în cadrul programului dedicat șamanismului, și aproape că nu a putut vorbi din cauza bunului și bătrânului André Malby (NT: André Malby Gómiz , scriitor și cercetător spaniol și francez de origine algeriană, specializat în filosofie și medicină naturistă. A participat ca invitat la diverse programe de radio și televiziune dedicate dezbaterii subiectelor ezoterice), înțeleptul mutant al emisiunii „El Mundo por Monterá” (NT: program de televiziune spaniol), care a monopolizat conversația în ziua aceea și nu a lăsat aproape pe nimeni să vorbească. Să vedem dacă ai mai mult noroc astăzi, Jacobo.

Acest program s-a născut dintr-o masă, știi asta la fel de bine ca și mine. A fost o masă în timpul căreia mi-ați spus mie, Félix Gracia, Luis Maggi, José Antonio Campoy, Isidro Palacios și alți câțiva membri ai redacției revistei „Más Allá” (TLN: mai departe) și, de asemenea, grupul de discuții „El Mundo por Monterá” . Ne-ați povestit, spuneam eu, despre experiment, un experiment finalizat cu succes, pe care cu puțin timp înainte, referitor la modurile și modalitățile de comunicare directă, fără intervenția limbajului între creiere, l-ați realizat ca experiment și consecințele acestuia pentru restul invitaților și toți telespectatorii noștri? Desigur. Ei bine,

experimentul, ceea ce a încercat a fost să vadă dacă există interacțiuni directe de la creier la creier, așa cum ați spus, fără utilizarea cuvintelor, fără utilizarea mișcărilor, fără utilizarea sunetelor. Deci, ceea ce am făcut a fost să construim o cameră cu amortizare fonică, adică o cameră care amortizează intrarea sunetului exterior, o cameră care este și opacă vizual - lucrăm în întuneric complet - și izolată electromagnetic, în așa fel încât să prevină intrarea undelor electromagnetice.

În această cameră, am invitat o serie de cupluri – am lucrat întotdeauna cu cupluri – să stea confortabil, să închidă ochii, să nu vorbească, să nu se atingă. În această situație de absență a stimulării, singurul lucru care exista era prezența unuia și a celuilalt. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce aceste două persoane au început să simtă era tocmai asta, prezența unuia și a celuilalt, până când a venit un moment în care majoritatea dintre ele au simțit că sunt în contact direct. Pentru majoritatea dintre ele, era puțin dificil de definit. Ce fel de contact direct ar fi, se simțeau reciproc fără a fi nevoie să folosească limbajul. În acel moment, unul dintre cei doi a fost invitat să meargă într-o altă cameră, pe care o construiserăm și noi în prealabil, cu aceleași caracteristici. Aceasta este o zonă izolată, amortizată și ecranată electromagnetic față de prima, în așa fel – și acest lucru este foarte important – încât nu exista nicio posibilitate ca undele electromagnetice să treacă dintr-o cameră în alta, cel puțin nu la anumite frecvențe.

În această situație, îi invităm să rămână în comunicare, să simtă, să continue să simtă prezența celuilalt. Cel care a rămas în camera inițială a fost stimulat, i s-au aplicat o serie de flash-uri, iar activitatea sa provocată de flash-uri a fost înregistrată, ceea ce numim un potențial provocat. Un potențial provocat, așadar, este răspunsul cortexului la stimul; este un răspuns foarte bine cunoscut. Și simultan, înregistram activitatea cerebrală a celeilalte persoane, care nu a fost stimulată, care nu știa că partenerul său era stimulat, și ceea ce am observat este că atunci când un potențial provocat apărea la persoana stimulată, apărea și un potențial la cealaltă persoană, de asemenea stimulată, care era sincron cu apariția stimulului. Numim acest potențial transferat sau potențial de transfer, și ceea ce indică este că un creier, un creier, un creier, un creier, într-un fel, a stabilit contact direct cu celălalt creier, iar ceea ce s-a întâmplat cu primul creier a avut repercusiuni în al doilea creier, fără a media neapărat conștiința.

Cel puțin la subiecții noștri, când i-am întrebat, de exemplu, pe cei cărora li s-a transferat potențialul: „Ați simțit ceva sau ați știut ce s-a întâmplat cu partenerul vostru?”, au spus: „Ei bine, cred că s-a întâmplat ceva, dar nu sunt sigur.” Adică, nu era nevoie ca evenimentul să fie conștient pentru ca acesta să se întâmple, ca creierul să-l înregistreze. Acum, care sunt consecințele? Care sunt consecințele? Sunt enorme, nu-i așa?

Pentru că, în primul rând, ne spune că limita activității cerebrale nu este craniul, nici măcar structura creierului, ci că există un nivel de activitate cerebrală care, ca să spunem așa, transcende structura însăși, iar acest lucru poate fi explicat în multe feluri, așa cum a spus profesorul Delgado anterior, lucrul important în creier sunt interacțiunile intraneuronale, acestea sunt cele care dau, ei bine, inteligență, interacțiunile intraneuronale, acestea sunt cele care dau, ei bine, inteligență, ceea ce dau capacitate cognitivă etc. etc. Se poate presupune că, în urma unei serii enorme de interacțiuni între elementele neuronale, se creează câmpuri de interacțiune, iar aceste câmpuri de interacțiune pe care le numim câmpuri neuronale, pot să nu fie, conform experimentului nostru, limitate de structura creierului, ci mai degrabă să afecteze structura spațiului și să fie mijloace de transmitere de la creier la creier. Acum, aceasta indică faptul că fiecare dintre noi interacționează tot timpul fără să știm, fără să fim neapărat conștienți de acest lucru, existând interacțiuni între noi, în așa fel încât, așa cum există o rețea de interacțiuni intraneuronale, putem presupune existența unui organism care apare din aceste interacțiuni intercerebrale.

Un organism, ce înseamnă un organism? Un nivel de activitate care ne transcende ca indivizi, din care facem parte și, foarte probabil, cel care ne afectează și pe care îl influențăm, care ar putea fi poate baza conștiinței care ne include, pe care o hrănim continuu și care cu siguranță ne afectează, pentru că am putea spune, ei bine, această rețea de interacțiuni intercerebrale, într-un fel, așa cum arată experimentul, ne afectează activitatea cerebrală, prin urmare primim informații din această rețea. O numesc hipercâmp, pentru a da un nume acestei rețele de interacțiune. Foarte, foarte interesant de auzit și sunt de acord cu Dominique, nu-i așa? Important este sinergia și așa vrea să vă povestesc despre un experiment pe care l-am făcut în Mexic, care este strâns legat de unele dintre lucrurile care au fost discutate. Timp de câțiva ani am înregistrat activitatea emisferei drepte și a emisferei stângi și ceea ce am făcut a fost un program cu un computer, un computer, în care computerul primea informațiile din ambele emisfere, le compara între ele și, în funcție de rezultatul comparației, oferea o serie de semnale subiecților.

De exemplu, dacă formele de undă din cele două emisfere ar fi foarte similare, computerul ar genera un ton foarte jos, un sunet de frecvență joasă. Dacă formele de undă ar începe să difere, formele de undă electroencefalografice ar genera un sunet de frecvență înaltă. Acest lucru i-a permis subiectului să învețe, prin intermediul unui sistem de feedback sonor, starea unificării lor interemisferice și, în plus, să învețe să modifice relațiile interemisferice. Aceștia ar putea, de exemplu, să decidă să crească corelația interemisferică prin deplasarea către sunete de frecvență joasă sau să decidă să crească diferența, lateralizarea, prin deplasarea către sunete de frecvență înaltă. Am repetat acest lucru cu peste 30 de subiecți pe o perioadă de trei sau patru ani, deoarece ceea ce doream să știm era care a fost experiența unificării, adică ce s-a întâmplat cu psihologia subiectului atunci când cele două emisfere ale

sale au început să funcționeze într-un mod corelativ. Și ceea ce au raportat subiecții în toate cazurile este că, pe măsură ce corelația interemisferică a crescut și cele două emisfere au început să funcționeze într-un mod coerent, senzația lor a fost aceea că ating sau ajung un centru al eului, o unitate, o stare internă de liniște, de pace, de corelație interemisferică.

Pe de altă parte, cu cât exista o corelație interemisferică mai mică, cu atât subiecții au raportat un sentiment de dispersie, se simțeau rău, simțeau că nu se aflau în unitate. Foarte interesant este că subiecții cei mai antrenați au raportat că o diminuau după bunul plac, își părăseau corpul și îl vedeau, dar simțeau că experiența lor era localizată într-un loc care nu mai era nici dreapta, nici stânga, ci le includea pe amândouă. Într-un al doilea experiment, am avut oameni care în mod normal rămân într-o stare de corelație interemisferică ridicată. Cu toții avem oscilații în interacțiunea noastră interemisferică; cu excepția cazului în care suntem meditari veterani, nu există o stare de continuitate în corelația interemisferică. Oscilăm uneori; există mai multă corelație, alteori există mai puțină corelație. Avem modele de corelație interemisferică care sunt cu siguranță asociate cu acele stări de identitate sau non-identitate, de unificare sau non-unificare.

Așadar, ceea ce am făcut a fost să punem subiecți care se aflau la diferite niveluri de corelație să interacționeze, iar ceea ce am observat, similar experimentului cu potențialul transferat, este că subiectul cu cea mai mare corelație interemisferică a atras întotdeauna celălalt subiect la nivelul său. Aceasta se întâmplă în interacțiunea preverbală, nu fără verbalizare, pur și simplu prin sentimentul prezenței reciproce. Subiectul cu corelație scăzută a început să o crească, iar cel cu corelație ridicată și-a diminuat ușor corelația până când a ajuns la un echilibru. Cred că acest lucru durează până când a ajuns la un echilibru. Cred că este foarte interesant de gândit în ceea ce privește relațiile dintre noi, oamenii, cum ne simțim unii față de alții și măsura în care starea de unificare a cuiva schimbă mediul. Cu siguranță, starea de unificare a cuiva schimbă mediul. Aș vrea să-mi dai o definiție a conștiinței, ca să văd ce înseamnă conștiința pentru tine. Apoi, pentru că vom vorbi mult despre asta în acest colocviu, vom defini acest cuvânt. Jacobo, vrei să începi? Nu poate fi definit. Adică, este dincolo de orice definiție.

Dacă ar putea fi definită, ar fi limitată sau ceva mai puțin decât definiția. Rețineți, iertați-mă că vă întrerup, că aici, în Europa, avem, nu știu, o definiție foarte marcată, nu știu dacă aveți și dumneavoastră, avem, nu știu, o definiție foarte marcată, nu știu dacă aveți și dumneavoastră, ca definiție a conștiinței, ceva legat de moralitate, motiv pentru care am vrut să clarificați. Înțelegeți? Vreau să vă spun să faceți această distincție. Adică, nu, termenul de conștiință are o secțiune, da, ca și etica, conștientizarea anumitor norme sau norme, dar nu cred că la asta ne referim când vorbim despre conștiință și este la acel alt nivel care nu poate fi definit.

Am putea spune, de exemplu, că calitatea experienței este conștiința. Când vezi o lumină, în spatele sau în obiectul real, în calitatea luminoasă, există conștiință. Lumina nu există nici în exterior, nici în interior; adică nu există ca fenomen fizic, ca atare și ca lumină. În spațiu, ceea ce există sunt o serie de unde electromagnetice, schimbări fotonice. Nici activitatea cerebrală nu există ca lumină; ca lumină în acea calitate perceptivă este conștiința. În același fel, sunetul, adică sunetul la un nivel lent, fizic, nu există sunet; adică nu există nimic în universul fizic similar sunetului.

Ceea ce numim sunet este o calitate a conștiinței, așa cum o experimentăm. Adică, dacă analizăm la nivel fizic ceea ce numim ceea ce percepem drept sunet, ei bine, este un set de schimbări vibraționale ale moleculelor de aer, dar acolo nu există sunet, la fel cum nu există sunet la nivel fizic, fiziologic - adică, dacă pătrunzi în creier și încerci să găsești sunet acolo, nici acesta nu există. Deci este, de asemenea, o calitate a conștiinței. Așadar, la acest nivel, nu unul al normelor etice, conștiința ar putea fi conceptualizată ca ceea ce stă în spatele oricărui act perceptiv, ceea ce susține însăși calitatea experienței. Asta ar putea fi.

Și există multe niveluri de conștiință. Am menționat două, să zicem, calitatea perceptivă vizuală, calitatea sunetului, sunt două niveluri de conștiință, dar există ritualul vizual, calitatea sunetului, sunt două niveluri de conștiință, dar există multe alte niveluri de conștiință, și două au în comun apartenența la acel ceva care este sub tot, dar nu poate fi definit? Sau nu?

Al doilea interviu (15:28 – 28:46)

Ei bine, tehnica de meditație care îmi place cel mai mult este observarea, pentru că observatorul poate observa totul, adică întregul set de schimbări care apar, toate modificările, toată, ei bine, infinita varietate de experiențe, toate pot fi observate și, prin urmare, observatorul este cel care unifică, în așa fel încât atunci când înveți să observi și când observi oricare dintre aceste schimbări din acea referință, însuși faptul de a le putea observa începe să te integreze. De exemplu, 1 mă pot simți foarte confuz sau foarte nervos la un moment dat. Ei bine, 1 dacă mi-am amintit că poate observa starea de confuzie, chiar în momentul în care observ confuzia se plasează în punctul de integrare în afara confuziei, pentru că cine este cel care observă confuzia?

Ei bine, nu poate fi oricine în interiorul confuziei, așa că în acel moment, își amintește că propria natură este dincolo de acea confuzie. Asta nu înseamnă că confuzia nu există sau că nu se întâmplă; se întâmplă. Este un fenomen care are loc.

Dar observatorul este întotdeauna cu un pas înainte, ca să spunem așa, față de întreaga experiență care are loc. Adică, a neidentificării cu circumstanțele. Cred că este puțin mai complex decât neidentificarea, pentru că la un moment dat, își dă seama că tot ceea ce se întâmplă face parte din identitate. Adică, acolo s-ar părea că există un proces intermediar de neidentificare, dovada clară, irefutabilă că ceva transcendent există întotdeauna în noi, fără ideologie. Adică, nu trebuie să recurgi la nicio ideologie; este întotdeauna acolo. Poți observa totul și poți observa întotdeauna totul și există întotdeauna ceva care observă cu care te poți conecta, și aici am pus-o între ghilimele semantice, chestia asta cu cine te poți conecta.

Simplul fapt este că poți observa asta, iar observatorul se plasează în afara evenimentului, dar după ce integrezi toate evenimentele, adică atunci când îți însoțești viața de zi cu zi cu observarea, începe să se întâmple ceva, începi să te regăsești pe tine însuți. Este o tehnică, este pur și simplu un instrument care te ajută să unifici, pentru că prin definiție observatorul este ceea ce unifică, deci folosind observația crești posibilitatea unificării în tine însuți și vine un moment în care pur și simplu te conectezi cu realitatea, ești în realitate și, în acel moment, toată discuția despre identificare sau neidentificare nu mai există. Ești dincolo de identități sau non-identități, dar a trebuit să treci printr-o perioadă intermediară de dezidentificare prin observație, pentru a ajunge apoi la ceva care este atât de... Este foarte dificil de definit ce este acel contact cu realitatea, pentru că nu mai există exterior sau interior, nu mai există nici măcar observator sau observat, nu există observator sau observat, ești pur și simplu tu, ești tu însuți și tot ce se întâmplă, se întâmplă, adică, se întâmplă și nu contează, totul este la fel de important. Da, aș vrea să vorbesc. Ei bine, cred că, nu știu cum să spun ce simt sau ce gândesc, cred că trebuie să te găsești pe tine însuți și în asta sunt total de acord cu Don Rodolfo și în această descoperire de sine, totul capătă sens, și atunci atât ceea ce se întâmplă în lume, cât și ceea ce se întâmplă în noi, se integrează, face deja parte dintr-o întâlnire, se vede de acolo.

Este un moment delicios când pierzi orice concept și orice preconcepție. În acel moment, așa cum a spus Tony, se întâmplă. Dar există ceva în spatele acestei percepții și la care nu pot gândi că nu există, și este același sine, care nu este egoul. Adică, cinismul pe care Ibn al-Arabi (NT - (mistic sufit) sau ar spune acești mistici. Care este dincolo de toate evenimentele schimbătoare, este ceva ce trebuie găsit și nu, și este, de asemenea, foarte dificil de definit, dar trebuie să existe asta pentru că dacă nu există asta, atunci nu există sens, și cred că sensul este foarte important și nu mă refer la un sens liniar sau restricționat. Dar te întrebam indiscret cum faci asta, ce tehnică folosești. Asta voiam să știu despre cei dintre voi care lipseau acum pentru...

Uite, tehnica pe care o folosesc constă într-o primă fază: te așezi, închizi ochii și începi să-ți observi respirația. Începi să-ți observi respirația și vor apărea gânduri și

senzații; nu le reprimi. De exemplu, dacă apare un gând, îl lași să treacă și te întorci la respirația ta. Apare un alt gând, îl lași să treacă, observi cum se naște și moare și te întorci la respirația ta. Aceasta, apropo, este o tehnică comună în budism; este exact ceea ce se face în primul nivel al budismului.

Asta te pregătește cumva, te pregătește, te pregătește pentru că în prima fază trebuie să înveți să te concentrezi, trebuie să înveți să-ți focalizezi atenția, trebuie să-ți limpezi mintea, iar modul de a-ți limpezi mintea nu este luptând împotriva ei, nici că nu poți scăpa de ea, nu există nicio modalitate de a scăpa de ea, iar dacă lupți împotriva ei, este cel mai rău lucru pe care îl poți face. Cu tine însuși și cu cei la care nu te gândești, omule. O întărești, dar nici eu nu cred că e rău să ai o minte. Omule, e necesar să ai o înțelegere; e minunat pentru că ar fi dezastruos să rămânem fără această parte, dar să depășești un nivel. Desigur, dar această minte care ne deranjează, aceste gânduri repetitive, cred că trebuie să le limpezim, iar modul de a le limpezi este să le acceptăm. Paradoxal, este vorba de a le accepta și a le lăsa să treacă, și de a le lăsa să iasă la suprafață și iar să iasă la suprafață până când vine un moment în care încep să se calmeze, și atunci te poți îndruma prin respirație, pentru a fi în acel punct. În acel punct. Ei bine, aceasta este prima fază a tehnicii.

O a doua fază constă în a începe, de exemplu, să-ți observi gândurile, corpul, senzațiile, să-ți unifici corpul, să-ți explorezi corpul, să observi parte cu parte, să simți, să accepți, fără să lupți împotriva corpului tău, fără să-l judeci, fără să-l analizezi, ci pur și simplu, de exemplu, după ce ești deja în această respirație concentrată, începi să simți creșterea capului. Senzațiile tactile, senzațiile de suprafață, apoi începi să simți fiecare parte, fiecare parte a corpului tău, ca și cum l-ai scărda, explorând-o puțin câte puțin, până ajungi la un moment în care îți poți observa corpul ca întreg, este ca și cum ți-ai recupera imaginea corporală. Apoi îți observi corpul, ești martor la corpul tău în timp ce îl simți simultan. Când reușești să faci asta - acesta este budism, pentru că este o tehnică budistă - este o modalitate extraordinară de vindecare, de curățare. Pe lângă faptul că te plasezi în punctul de observație unde îți poți percepe întregul corp ca întreg, accepți tot ce se întâmplă acolo, dar te afli într-o poziție transcendentă față de el. Exact.

Următorul pas este să începi, în tehnica pe care o practici, prin a începe să activezi percepția simultană, astfel încât să-ți percepi întregul corp cu toate senzațiile sale corporale și simultan respirația. Exact. Următorul pas implică, de exemplu, să fii atent la gândurile tale. Apoi îți percepi gândurile. Ce gânduri există? Ce relații există între un gând și altul?

Ce rețele de gânduri apar și le percepi cu aceeași atitudine cu care ți-ai perceput respirația și corpul: fără judecată, fără analiză, acceptând toate gândurile care apar, dar plasându-te ca martor al lor. Îți simți și experimentezi simultan gândurile, dar în

punctul de transcendere în ceea ce privește ele. Următoarea fază implică observarea simultană a corpului tău, a respirației tale și a tuturor proceselor tale mentale - o observare simultană. Ei bine, odată ce termini asta și poți efectua această observare simultană, începi să acorzi atenție emoțiilor tale. Ce schimbări emoționale apar?

Ce sunt tonurile emoționale? Luminozitatea emoțională, calitățile emoției, și îți observi emoțiile cu aceeași atitudine cu care ți-ai observat gândurile, corpul și respirația. Când realizezi această observare a emoțiilor tale, îți observi simultan respirația, corpul, gândurile și emoțiile. Apoi începi să-ți observi imaginile interne în același mod, până când obții percepția, o observație exact așa cum l-ai observat pe celălalt, fără judecată, fără analiza imaginilor tale interne, și îți observi simultan respirația, corpul, gândurile, emoțiile și imaginile interne. Următorul pas - scuze, următorul pas - este să observi sunetele mediului înconjurător și să le observi în același mod în care ți-ai observat gândurile, emoțiile, corpul și să observi simultan mediul înconjurător, corpul, emoțiile, gândurile etc.

Apoi, observă lumea vizuală. Vine un punct în care, atunci când poți observa simultan toate componentele experienței tale, se întâmplă ceva foarte ciudat. Există un fel de prag care este depășit și te conectezi cu tine însuși. Dar cine este sinele cu care te conectezi? Nu poate fi descris pentru că unifică totul. Într-un fel, tehnica de a încorpora observația în observație și de a o face simultană îți permite să atingi un prag în care toate concepțiile pe care le aveai despre tine dispar și te conectezi cu ceva care este dincolo de acele concepții, dar mult mai aproape de tine ca niciodată. Și îți dai seama, de asemenea, că acest sine este inseparabil de întreg.

Și ce este? Aș vrea să spun ceva.

Mă refeream la un prag, în această observație simultană. Acest prag are o bază sau o explicație fiziologică și este ceva foarte, foarte fiziologic, iar atingerea lui este ceva foarte, foarte spectaculos, pentru că atunci când îl atingi, există o schimbare în sensul că nu mai vrei să ajuți. De aici, difer puțin de ceea ce tocmai au spus colegii mei. Nu mai vrei să ajuți sau să nu ajuți. Conștiința iubirii nu mai este însoțită, ci devine aceeași. Dar acesta este deja un vas foarte evoluat. Nu există nici conștiință, nici iubire; există pur și simplu această realitate. Ființa este complet iubitoare; nu există nicio calitate adăugată a iubirii, dar este aceeași.

Al treilea interviu (28:47 – 38:50)

Câteva clarificări înainte de a începe.

Ai menționat concepția șamanică despre existență și vreau să clarific puțin ce este acest lucru șamanic sau ce sunt șamanii. Sunt înțelepți indigeni din multe locuri din întreaga lume. I-am studiat pe acești înțelepți din Mexic, iar una dintre liniile acestor oameni se găsește în statul Sonora, yaqui din Sonora, și au și pe cele ale lui Carlos Castaneda. O, da. Și au o concepție despre cum se creează percepția.

Ei sunt fundamental interesați să explice, sau să încerce să explice, cum apar imaginile, cum apar sunetele, cum apar diferitele niveluri ale realității. Deci, în acest sens, teoria sinergică este legată de această concepție șamanică, dar nu provine din ea; este legată, deoarece această teorie este, de asemenea, o încercare teoretică de a explica cum se creează percepția. Însă nomenclatura pe care o folosește este diferită de cea folosită de șamani, deși concluziile sunt foarte similare. Teoria sinergică afirmă că există o organizare de bază a spațiului. Această organizare de bază ar fi ca o matrice, o rețea (NT : structura energetică fundamentală a universului, o matrice continuă spațiu-timp-energie care stă la baza întregii realități), un palier.

O matrice, o rețea, o grilă, a cărei stare fundamentală este una de coerență și simetrie totală. Fizica contemporană este, de asemenea, de acord cu acest lucru. Orice instrument detectează că ceva apare pe un fundal stabil de coerență totală, iar fizicienii, și oamenii care înțeleg ce înseamnă măsurarea instrumentului, vorbesc despre aparență. Teoria sinergică afirmă că creierul uman este capabil să distorsioneze structura rețelei în cel mai complex mod cunoscut în univers, iar această distorsiune complexă a rețelei constituie realitatea perceptivă. Astfel încât fiecare dintre activitățile neuronale constituie o micro-distorsiune a rețelei, și întrucât creierul uman conține în jur de 10.000 până la 12.000.000.000 de elemente neuronale, fiecare micro-distorsiune, fiecare alterare a acestei structuri de bază a spațiului interacționează cu cealaltă, formând o macro-distorsiune complexă, pe care teoria o numește câmp sinergic. Percepția apare ca urmare a interacțiunii câmpului neuronal cu rețeaua spațiului. Există diferite niveluri de interacțiune între câmpul neuronal și rețea, iar fiecare dintre aceste niveluri constituie sau este asociat cu sau perceput ca un nivel diferit de conștiință.

De exemplu, există conștiință auditivă, conștiință vizuală, sunt diferite tipuri de conștiință, iar teoria afirmă că fiecare dintre ele este legată de parametrii acestei interacțiuni dintre câmpul neuronal și rețea. Ei bine, în primul rând, în primul rând, adică, este foarte ciudat. În al doilea rând, în orice creare a unei teorii, pentru creatorul teoriei, experiența creației este un eveniment extraordinar de interesant.

Atunci când teoria este creată și dată ca rezultat final, ascultătorul teoriei o poate considera ca un produs al intelectualizării în afara experienței, dar orice creare a unei teorii, atunci când această teorie este profundă, provine din experiență. De exemplu, am menționat acești înțelepți indigeni care sunt interesați să explice percepția.

Ei au o teorie a percepției, dar această teorie a percepției provine din experiența lor. Ei percep lumea într-un anumit mod, care este diferit de percepția altor oameni, pur și simplu pentru că s-au născut într-o cultură diferită și apoi, pe baza acestei percepții, creează o concepție. Lucrul interesant despre concepție și despre orice încercare specifică de a înțelege percepția este că, într-un fel, încercarea de a înțelege percepția ne plasează la temelia oricărei realități. Ne plasează la temelia oricărei realități. În vremea noastră, unul dintre marile pericole și una dintre marile dureri pe care le experimentăm este pierderea sensului și dispersarea.

Adică, adesea ne trezim încercând să ne înțelegem unii pe alții și să ajungem la centrul lor, la o unificare, la noi înșine. Așadar, încercarea, de exemplu, de a explica percepția este o încercare de a realiza această unificare, pentru că noi vom fi la baza creării oricărei realități, iar înțelegerea modului în care este creată realitatea ne ajută, ei bine, să ne unificăm. Deci, nu este un nu, nu este intelectualism, mai ales în procesul de creație, pentru că teoria fină, teoria profundă apare întotdeauna din experiență. Aș dori să dau două sfaturi, dar mai întâi, ceva foarte interesant. Salvador și cu mine am fost martori la un eveniment extraordinar. Și, ei bine, sunt om de știință, am un laborator, studiez activitatea cerebrală, fiziologia creierului și am fost invitat să o cunosc pe această femeie, Pachita , și operațiunile ei.

Și ceea ce am văzut acolo, în principiu, contrazicea fiecare concept și fiecare cunoștință pe care o aveam despre realitate, iar ceea ce m-a învățat, ceea ce am văzut, a fost acea capacitate umană. Nu pot spune care este limita capacității umane. Pe baza acelei experiențe, nu îndrăznesc să spun că ființele umane nu pot face asta; creierul are o astfel de limită a potențialului său. În schimb, se pare că ne aflăm într-un continuum vast și nu cunoaștem extremele acestui conflict. Acum, cele două sfaturi. Cele două sfaturi.

Una este râsul, una este râsul. Râsul este excelent; este o măsură terapeutică extraordinară. Există chiar și o tehnică de meditație taoistă în care persoana - și este foarte simplu de făcut - stă și zâmbește. Încearcă, încearcă, zâmbește cu ochii și gura, adică, ridică cu adevărat colțurile gurii, nu? Și când te pui în această situație, există imediat o serie de mesaje pe care corpul nostru le primește, pe care creierul nostru le primește. În primul rând, totul este în regulă.

Există secreții hormonale provocate de schimbarea fizionomiei care produc o îmbunătățire extraordinară în toate sistemele fiziologice. Acesta este unul dintre

sfaturi: râdeți. Cu cât râdem mai mult, cu cât ne transmitem mai multe semnale pozitive, cu atât vom fi mai sănătoși. Iar al doilea este observarea, care poate, în combinație cu râsul, poate fi o măsură terapeutică excelentă. Suntem capabili să observăm chiar și ceea ce credem că nu poate fi observat.

De exemplu, inițial, credem că nu ne putem observa activitatea cerebrală. Totuși, există o tehnică budistă, Vipassana, care îi învață pe practicanți să își observe propria activitate cerebrală. Și aceasta este o experiență extraordinară, mai ales pentru un neurofiziolog, nu-i așa? Realizarea faptului că au un mecanism de observare care le permite, de exemplu, să își vadă propriul creier. Nu doar propriul creier, ci și activitatea glandulară, care le permite să își simtă corpul parte cu parte până când obțin o imagine corporală unificată. Și ceea ce știm, pe baza acestor tehnici, este că observarea, de exemplu, a țesutului bolnav, a durerii și observarea acesteia cu echanimitate, cu calm, are un efect vindecător. Deci, acesta este al doilea sfat.